

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka-svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích číslo 78 vydáno 1.12. 2006,nákladem 60 výtisků

JE VAŠE DCERA NEBO SYN SKORO KAŽDÝ VÍKEND
NĚKDE V TRAPU SE SKAUTY?
NYNÍ JSTE NA ŘADĚ VY, OPLAŤTE JIM TO!

NEZVEME VÁS VŠAK ANI K PLÁPOLAJÍCÍMU
OHNI ANI DO LESA, ZVEME VÁS NA VÝROČNÍ

10. SKAUTSKÝ PLES

V sobotu 27. ledna 2007
od 19.30 hodin
na vsetínském zámku

hraje skupina GASPARY
v programu vás čekají:
taneční vystoupení
tombola, tipovací soutěž
zpívání u kytar
novinka - oldies party

Prodej vstupenek:

16.12. v průběhu Vánoční akademie
v předsáli Kina Vatra

Městské informační centrum
na Dolní mnáměsti

Možnost rezervace vstupenek
na www.skauti.cz

*Zvou skautky
a skauti ze Vsetína*

Dýňová Slavnost 4.11.

(FIALKA) Asi ve čtvrtek sem se dověděla, že nějaká slavnost vůbec je a tak sem začala koumat, kdo tam jede a tak. S Dítů sem se začala domlouvat už v pátek večer před slavností. Ale konečně sme se domluvily až v sobotu ráno, tož jak vždycky. Jely sme v 12:55 z Kačic a Valmezákem na rozcestí, tam sme čekaly na bus ze Vsetína. No bylo fakt super sněhová vánice a my si čekáme na takovém konci světa na bus, kde to vypadá, že tam nic nezastavuje. A tak si stojíme asi půl hodky pod deštníkem a každý kdo je kolem nás v autě na nás hledí jak na mimozemšťany. Ale nám to nevadí, páč máme zas řezbu z našich keců typu zavři táhne a tak... No konečně to jede... JUPÍ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! No tak slavnostně dojedem v celku, zdravé a dem sa tam podívat sice víme, že sme tam dřív a tak dem ještě naproti naší kámoše a dem zas zpět. Tak to začne a my sme dostaly první úkol dělat strašidla a to mám šlo velice dobře, protože máme ke strašidlům vřelý vztah. Sice chvílami člověk nevěděl, jestli je to strašidlo či nějaký nepovedený strašák do zelí a tak. Pak se naše dispicína ukončila a my sme se tam začaly bavit po svém.... A pak byl už konec, ale to byl zas jednou dlouhý konec asi hodku. Se uklízelo, Ivoš a jeho kámoš DJ po nás kreslili a my sme mu na oplátku zabavily šátek ve prospěch státu. Pak sme jely dom zas první na rozcestí a pak Kačicama ze Vsetína. Loučení, pac a pusa a už doma.

Rádcovský kurz 10. - 12. 11.

(Kkina) Tentokrát se rádcovák konal v Březinách, takže jsem to neměla daleko a mohla jsem přijet jenom na jeden den. Úplně poprvé jsem tu nebyla coby účastník nebo servis, ale jako „instruktor“. Přesněji, měla jsem děckám povídat něco o hrách, jejich přípravě a dlouhodobých herních projektech. Upřímně, zdálo se mi, že pouhých 45 minut je jak nic, je to taková chvílka, že se opravdu dá stihnout jenom něco málo. Ale když jsem to samé opakovala už potřetí, byla jsem ráda, že to nemám na dvě hodiny. Když jsem tak pozorovala mladší rádce, skorádce a podrádce, vzpomněla jsem si na sebe, když mi bylo nějakých 13, 14 let. A zjistila jsem, že jsem byla úplně jiná, než tihle sebevědomí „mladí lidi“, které jsem měla před sebou. Když jsem byla na svém prvním rádcáku, byla jsem ze všeho vykulená, starší roveři a vůdci oddílů pro mě byli něco jako polobohové a já se neodvážila ani pípnout. Taky jsem se snažila pobrat co nejvíc rozumů, hltala jsem každé slovo a už jsem přemýšlela, co všechno zavedu ve svojí družině – tehdy Žabách. Když jsem se teď podívala na ty naše teenagery, pro které bylo nejdůležitějším důvodem, proč jet na rádcák, to, že mohli jít spát ve tři ráno a taky to, že se prostě navzájem uvidí, zabylo mi to tak nějak líto. I když vím, že my jsme nebyli o nic lepší. Snažila jsem se s nima kromě her pobrat taky to, co je právě nejvíc pálí. Někteří mi neřekli vůbec nic, prostě nereagovali, ale někteří si ochotně začali povídat. A tak jsem se dozvěděla, že největším problémem je teď pro většinu nedostatek členů, někteří neví, jak udělat program tak, aby ostatní bavil a někteří prostě jenom bojují s tím, že se po nich chce, aby byli rádci. A tak mě napadlo: O čem to rádcování vlastně je? Je to o tom, že člověk musí chystat milion věcí, her a aktivit, že pořád musí vymýšlet, organizovat a přesunovat? Dřív jsem si to myslela. Teď už to vidím s odstupem a tak jsem pochopila, že být rádcem je zkouška. Zkouška toho, jestli zvládnou postarat se nejen o sebe, ale i o ostatní, jestli dokážou unést zodpovědnost za druhé, jestli se dokážou přinutit něco dělat, i když se mi právě šíleně nechce. A taky jsem si uvědomila, že i když jsem kolikrát sama jako rádce měla sto chutí všeho nechat, dělala jsem to v podstatě jenom a jenom pro sebe. Abych zjistila, co ve mně je a jestli dokážu být pro druhé odrazovým můstkem. Právě tím totiž je, anebo by měl být, každý rádce...

Kurz westernových dovedností Letovice 17. - 19. 11.

(Kikina)Sotva jsem se vrátila z Anglie, už se mě Peťa ptal, jestli bych nejela na Kurz westernových dovedností. A já, jak jsem byla šťastná, že už jsem konečně doma, jsem nadšeně souhlasila. Když se ale přiblížilo ono datum, zjistila jsem, že se mi tak nějak nechce, nebo spíš, že se bojím, že tam budu za blba. Už několikrát jsem totiž byla na Mistrovství Evropy, takže vím, co všechno se dá s lasem, bičem a kolty dělat. Kolikrát to vypadá, že ani není technicky možné něco takového provést. A já teď mám jet na kurz, kde budou mistři Evropy, České republiky a jeden i světa, když jediné co umím je krinolína. A to ještě šišatá. Nakonec jsem ale vyrazila, a musím říct, že jsem udělala setsakramentsky dobře...Do Letovic to není zrovna nejbliž, a tak jsme dorazili až kolem osmé večer. Myslela jsem, že už se tak pozdě nic dít nebude, ale z omylu mě vyvedlo asi patnáct lidí, kteří hned vytahovali lasa a biče a začali trénovat. Nedalo se nic dělat. I já jsem musela vybalit svoje jediné laso (ostatní jich měli každý tak pět šest) a začít se pokoušet o něco, co by se dalo nazvat lasováním. No, nebylo to tak hrozné. Navíc se mě ujalo hned několik pánů mistrů, takže jsem aspoň pochopila, co dělám špatně, a proč mi to a to nejde. Tak to pokračovalo asi do 11hodin, pak se vytáhly kytary a v malé šatně se hrálo až do hluboké noci (rána: -))...Druhý den všechno pokračovalo stejně jako předtím, s tím rozdílem, že přijelo hodně dalších lidí, kteří mimochodem všichni uměli téměř všechno, takže mi nějak unikal důvod, proč jezdí na takový kurz. Brzo mi ale došlo, že je to spíš o setkávání, než o nějakém učení. Já jsem se uklidila do rožku haly, abych nebyla tak na očích (skákala jsem metr vysoko, když se mi něco povedlo a metr hluboko, když mi to nešlo) a trénovala pořád dokola pár triků, které se mi líbily a nepřipadaly mi tak složité. Tak jsem se do večera po milionech roztočení lasa naučila vytočit talíř, vskočit do něj a vyhodit nad hlavu a taky tzv.řukání špičkou. Byla jsem na sebe hrdá, i když mi úplně odumřela ruka a nohy se mi třásly z toho nezvyklého pohybu. Ostatní mezitím trénovali buď taky lasování (s mistry Evropy Danem, Milošem a Michalem), bič (s Honzou Betlachem) nebo žonglování s kolty (s Lightning Jackem). Já jsem dělala jenom laso. Kdykoli totiž vezmu do ruky bič, skončím s klobáskama na nohách. A kolt je tak velký, že ho musím držet oběma rukama. Zato Peťa nadšeně přebíhal z jednoho do druhého a všude se něco naučil. Vždycky vyskakoval a řval jak malý prcek, když se mu něco povedlo...Večer se ještě pustilo video, bylo to vystoupení nějakého Američana, který se držel lasa a to laso dělalo různé figleJ. Pak jsme se zase uklidili do šatničky a hráli, zpívali a bavili se o různých, někdy ne zrovna publikovatelných věcech, až do tří do rána. Když jsem si lehala do spacáku, bolel mě celý člověk a k tomu ještě bránice od salv smíchu. Ráno už se jenom uklidilo, rozdaly se účastnické diplomky a jelo se dom...Ted', když tak o tom píšu, vím, že se už příště nebudu rozmýšlet, jestli jet nebo nejjet. Byla to parádní akce a už se těším na další, která by měla být v dubnu, tentokrát v Beaver City...

